

EGY HIT – SOK VALLÁSI FELEKEZET

A hit és a hitre jutás az isteni gondviselés fontos eszköze a bukott ember felemelésére - úgy történelmi léptékben (ld. a zsidó nép egyistenhitre nevelése), mint az egyén esetében. Az isteni vezetés által megtért és hitre jutott ember természetes vágya a haladásához szükséges igazságok megismerése, megélése, valamint a mennyei táplálékban való részesedés. Az ember tökéletlensége és megosztottsága, valamint az egyes ember(szellem) csoportok különbözősége folytán *az egyetlen igaz vallás (a szeretet) fénye megtört.* Olyan formákat öltött, melyek képesek a legkülönbözőbb szellemi szintű, beállítottságú ember(szellem) csoportok táplálására. Az ősi vallásoknak is volt/van spirituális fejlesztő ereje, és egyfajta előkészítői voltak az *egyistenhit* hatalmas igazságának. Az emberi tökéletlenség folytán e mennyei adomány földi letéteményesei - úgy a zsidó vallás, mint az általa előkészített keresztény vallás esetén is - az ellentétre jellemző megosztottságot hamar belevitték az egyszerű és érthető igazságokba.

Emberi tudományt, katedrákat, fényes hatalmat és rangokat tűztek hozzá, így a szolgálatból hamarosan uralkodás lett, (melyet csak az újkori polgári társadalmak szorítottak erőszakkal vissza). A *keresztény eszme* egyedülállóan páratlan *tisztasága és ereje* ellenére, az evangélium világossága sem gátolta meg az avatatlan emberi kezekbe jutott egyház állandó belső konfliktusát és „sok ház”-zá szakadozását. Szomorú tükröként az ember bukottságának *a szeretet és megbocsátás tanát* (nem ritkán az erkölcsi terror, kiátkozás, háborúskodás és vérontás alantas eszközeinek felhasználásával) *egymással szemben álló felekezetek képviselték* - emberek által alkotott - egymással teljesen ellentétes „hitigazságok”-kal, melyek egy része igaz, más része jámbor tudatlanságot követel, vagy *durván ellentmondásban van Isten bölcsességével*, igazságával és szeretetével (tehát tévedés).

A földi intézményrendszer tökéletlensége ellenére a szentírás és a keresztény eszme páratlan ereje áttöri az ellentét hálóját, és táplálékot nyújt embertársainknak. Isten mindig gondoskodott az őt igazán keresőkről, megadván a megfelelő szellemi látást és hallást, - felekezeti hovatartozástól függetlenül. Gondoskodott továbbá az igazságok útjában felgyülemlett salak eltávolításáról (próféták,

vértanúk, mártírok, reformátorok, materializmus és kommunizmus(!) mint konkurencia, spiritizmus stb.), ily módon *mindenki hozzájuthat a neki megfelelő szellemi táplálékhoz. Isten tervét nem akadályozhatja senki és semmi.*

A hit nem elhívése valaminek, hanem az ember spirituális képessége a transzcendens megérezésére, és megértésére. Belső fény, ösérzés, emlékezés Istenre és a bűnbeesés előtti boldogságra, egyben minden emberben meglévő vágyakozás, sóvárgás a világosságba való visszatérésre. A bukás és a bűn mélyen eltemette az emberben ezt a világosságot, oly annyira, hogy egy részük *mély tudatlanságában Isten tagadásra is képes.* De az Atya szeretete és türelme fokról fokra gondoskodik gyermekei szellemi táplálékáról. Az *ige kiáradása,* a kegyelem törvényrendszere folyamatosan bontja a megátalkodott tagadás falát, így *mindenki* előbb vagy később, de eljut Isten felismerésére és megérezésére. Az utolsó mozzanat valamilyen váratlan „véletlen” esemény, élmény, felismerés, szenvedés, vagy gyógyulás, mely elemi erővel érinti meg az ember lelkét, - *ez a megtérés.*

A megtérés nem azt jelenti, hogy varázsütésre teljesen megváltozunk, de azt igen, hogy megfordultunk, elindultunk visszafelé az atyai házba. Ez pedig életünk sorsdöntő mozzanata, Isten hatalmas ajándéka, hiszen visszanyertük hitünket és reményünket. A hit vezet el bennünket az üdvösségre, így elmondható, hogy a hit az örök élet kivetülése a földi világba, a **legteljesebb igazság és valóság.** (Részletesen ld. „Keresztény Hittan útkeresőknek” c. könyv tartalomjegyzéke és teljes anyaga)